

Gemiler Batarken Deniz'in Canı Acır Mı?

"Hiçbir şey, insanoğlunun cesareti kadar güzel olamaz." (Ahmet Hamdi Tanpınar.)

Rojda ablası Gönül birlikte İstanbul'da yaşıyordu. Rojda Üniversite'yi kazanınca ablasıyla birlikte Memleketi Dersim'den İstanbul'a göç etmek zorunda kalırlar.

Bayramın birinci günü sabah erkenden evden çıkıp Okmeydanı'ndaki akrabalarını ziyaret edeceklerdi. Gece uyumadan önce böyle karar kılmışlardı. Sabah çalar saattin çalmasıyla kalktılar.

Rojda ablasına dönerek, "Abla vapur ile Eminönü'ne gecem. Sabah sabah vapurla yolculuk etmek güzel olur. Birer simit alır çay içeriz." "Olur" canım dedi Gönül, "Çay simit, harika olur!"

Vapur'a doğru ilerlerken simitçi çocuk bağıırıyordu: "Abla sıcak simit almaz mısın?"

Rojda ablasında hızlı davranarak simitçi çocukta iki simit alıp ablasının yanına varıp vapur'a bindiler.

Sabah erken olduğunda Vapur kalabalık değildi. En üst katta çıktılar. Kendilerine birer çay da aldılar.

Rojda yüzünü denize çevirerek ablasına söyledi: "Vapura ne zaman binsem düşünürüm. Bilir misin abla? Akgün Akova'nın 'Elimi Tut Yeter' adlı kitabını borçlu olduğu oğlu Fırat, 6 yaşındayken sorar: 'Baba, gemiler batarken denizin canı acır mı?' Gerçekten Denizin canı acır mı? Ablacığım acır mı, sen söyle?"

Gönül yüreğindeki hüznü yüzüne vurmuş ve hüznü düşmüş sesiyle, "Ne bileyim Rojda'm, acır acır elbet!"

Rojda simidin de bir parça koparıp uçuşan martılara attı. "Abla biliyorsun Nuriye abla ile Semih abi 178 günü aşkıdır açlar... Gemiler batarken Denizin canı acır mı bilmem ama benim bizlerin aylardır canı acıyor.

Geçen aylarda Kadıköy'de Nuriye ve Semih için yapılan yürüyüşte önümde bir ana vardı, yürüdüğümüz esnada yerde bir kağıt gördü, Nuriye ile Semih'in yakalarımıza taktığımız kartları sandı, hemen atıldı, "basmayın" dedi, eğilip kağıdı aldı, boş bir şeydi. 'Canlarım Nuriye ile Semih'in resimleri sandım. Onların resmine bassalar canım acırdı...' Yere düşen Nuriye ve Semih'in fotoğrafı olsa dahi, bir kağıt parçasıydı ama anamız bu fotoğrafa bastığında Nuriye ile Semih'in canını acıyacağını düşünüyor. Halkımız sevdiklerinin canın teline zarar gelmesini istemez. Canım ablam Denizi bilmem ama Nuriye ve Semih oralarda acı çekerken bizlerinde canı acıyor..."

Bir şey söyleyemedi o an Gönül. Nuriye ile Semih'in direnişini yüreğinde taşıyordu. Çok şey yapmak istiyordu. Yapabildiği, Nuriye ile Semih'in sesine ses katmaktı.

Birlikte denizi seyrederken bir baktılar ki, Eminönü'ne varmışlardı. Otobüs durağına vardıklarında, otobüsün kalkmasına daha 10 dakika vardı. Şoför, "daha on dakika var ama isterseniz binebilirsin" demişti. "Yok, biraz hava alalım dışarı da" dedi Gönül... O sırada durağın orada insanlar geçiyordu. Herkes bir an önce akraba eş dostuna bayram ziyaretine gitmek istiyordu. Rojda'nın durağa bakarken gözüne çarpıştı; "bak abla, Nuriye abla ile Semih'in fotoğrafını yapıştırmışlar. 'Nuriye ve Semih yalnız Değildir' diye yazıyor".

O sırada yaşlı bir teyze torunuyla geçerken onlarda Nuriye ile Semih'in fotoğrafına bakıp durdular. "Kızım bunlar işlerinden atıldıkları için açlık grevinde olan eğitimciler değil mi?" Teyzenin torunu, fotoğrafa iyice baktı, "Evet babaanne, 'Nuriye ve Semih yalnız Değildir' diye yazıyor." Babaanne:

-Şimdi içerde ikisi de değil mi?
-Evet babaanne... Mahkemeleri de 14 Eylül'de... İki eğitimci ölmek üzere ama devlet çözüm için bir adım atmış değil.
-Allah onların belasını versin. Kurban bayramındayız, bu iki eğitimci çok şey istemiyor ki. İşlerini, emeklerini geri istiyorlar. Birbirlerine darbe tezgahladılar, şimdi emeği kazanan insanları işinden ediyorlar. Allah onların belalarını versin!
Yaşlı teyze ile torunu iyice uzaklaşmış, artık konuşmaları duyulmuyordu. O sırada Rojda ablasıyla birlikte otobüse binmişlerdi. Otobüs hareket etmek üzereydi.
"Görüyorsun abla" dedi Rojda; "İnsanlarımız habersiz değil. Biliyorlar ama çoğu kaygı ve korkularından dolayı sesini çıkarmıyor.
"Öyle de Rojda'm, bugün milyonların sokakta olması gerekirken, gittiğimiz eylemlerde yüzleri geçmiyoruz."
"Biliyorsun ki ablam, ilk Nuriye tek başına çıkmıştı. Üyesi olduğu sendika bile OHAL'de bir şey yapamaz. Sokağa çıkamayız diyor. Sonra Nuriye tek başına Ankara'da Yüksel'de İnsan Hakları anıtı önünde eyleme başlayınca, tek kişilik eylem mi olur diyorlar. Daha sonra Semih öğretmende yanına gitti. Yüksel direnişi her geçen gün büyüdü. AKP bunu gördüğü için, "yeni gezi direnişi" olmasın diye Yüксеle saldırdı ve Nuriye ile Semih'i tutukladılar....
"Evet, bugün Nuriye ile Semih'in direnişi herkese güç veriyor.
"Abla, Bir kitapta okumuştum. Bilirsin İspanya deyince boğa güreşleri akla gelir. Boğa güreşi deyince de kulaklarımız 'ole ole' diye tınlar... İspanya'daki son derece acımasız boğa güreşleri sırasında zavallı hayvanın ensesine kılıçlar saplandıkça insanlar ayağa fırlayıp 'oleeee' diye bağıyorlar. Kadının biri ise herkes yerine oturduktan sonra tek başına kalkıp 'oleee' diye bağıyor: 'Yahu, sen niye böyle yapıyorsun?' diye sorduklarında da sakince cevap veriyor: "Ben boğayı tutuyorum' Bugün matador dünyasında ezilenlerde yana olmak boğadan olmayı gerektirir ablam. Biz ezilenler milyonlar olmamıza rağmen bugün

ülkemizde olduğu gibi AKP yalan ve dolanla halkın bir kemsini yanına alarak zulüm uyguluyor. Bizden değilsen, teröristsin diyor. İşi ve emeğini için direnleri terörist ilan ediyor. Nuriye ile Semih'i karalamak için kitapçık bile çıkardılar. Ama direnişleri tüm yalanları tozla buz etti... Dosta, düşmanda bugün Nuriye ile Semih'in dışında bir şey söyleyemiyor. Halk Nuriye ile Semih yaşasın diye uğraşiyor, AKP Yaşatmamak için... Bak Mehmet amca kaç yaşında Nuriye ile Semih yaşasın diye süresiz açlık grevinde. Tayad'lı Feridun amca da açlık grevinde... Biliyorsun Semih'in eşi, sevda da olduğu gibi kavga da birler. O da aylardır açlık grevinde..."
Gönül:
"Sen dedin ya, sordun bana, "gemiler batarken denizin canı acır mı?" diye, bir açık görüş sonrası Semih'in annesinin söylediklerini hatırladım: Kemikleri kırılacak diye sarılamadım Semih'e' Günlerce bunun etkisinde kaldım. 'Ruhumuzu açlıkla doyurmaya çalışıyoruz' diyordu bir seferinde... Nuriye ile Semih sırf ruhlarını değil, bütün ülkenin, tüm dünya ezilenlerin ruhunu açıkla duyuruyorlardı. 14 Eylül günü Ankara'da görülecek davada büyük bir sahiplenme göstermemiz gerekiyor."
Rojda:
"Dediğin gibi abla onlar açıklarıyla bizlerin ruhunu doyurdu, bizlerde bu ruhla Ankara'ya gitmeliyiz. Rojda konuşmasına devam ediyordu. Otobüste dolmuştu. Gönül aya kalktı, Rojda şaşkın bakışlarla ablasına bakıyordu, "ablam niye ne delilik yapacak" Otobüste insanlar birbirleriyle konuşuyorlardı. "Halkımız" dedi Gönül sesini yükselterek, "bir dakika dinleyebilir misiniz?" O an insanlar susmuş, otobüsün içine sessizlik çökmüştü. Gönül konuşmaya devam etti: "Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ;iki eğitimci... AKP partinin çıkarmış olduğu gece yarısı HHK ile işlerinde oldular. Bu iki eğitimci bu haksızlığa karşı haklı olarak karşı çıktılar. Günlerce Ankara'da İnsan Hakları anıtı önünde oturma eylemi yaptılar. Seslerini duyurmaya çalıştılar. Her sokağa çıkıp haklarını aradıklarında polis tarafında saldırıya uğradılar.

Gözaltına alındılar. Ama hiçbir zaman haklı davalarında vazgeçemediler. İşlerini ve emeklerini istiyorlardı. İstedikleri çok şey yoktu. Sonra 11 Mart 2017 tarihinde Açık Grevine başladılar. Belki bir kısmınız biliyor, bir kısmınız duymadı bilmiyor. Bugün 178. günde, açlar, yemiyorlar. Ruhlarını açlıkla doyuruyorlar. AKP halkın desteğinin çoğalmasıyla Nuriye ve Semih'i bir gece yarasını evini basıp gözaltına alıp tutukladılar. Bununla halklı direnişi bitireceklerini sandılar. 14 Eylül günü bu evlatlarımızın mahkemesi var. Ankara'da mahkemeye gidip destek olmalıyız. Halkımız Nuriye ile Semih sırf kendileri için direnmiyor, hepimiz için tüm insanlığın onuru için direniyor. Yüzbinlerce insan işinden atıldı, onlar içinde direniyor. Bugün yiyeceğini çöpten toplayan tüm yoksullar içinde direniyor. Bu iki evladımıza sahip çıkalım, mahkeme de olalım."
Genç bir delikanlı alkış yaptı, sonra diğerleri. İki kadın aralarında konuşuyordu: "Çok üzülüyorum bu eğitimcinin durumuna. İnsanlar işi ve emeği ölmek zorunda kalmamalı... Çok şey istemiyorlar ki..." Onları dinleyen başka bir kadın, "üzülmek yetmez, hepimiz bir şeyler yapmalıyız" diyordu. Rojda, ablasını kimi deliliklerine rast gelmişti ama otobüste böylesi konuşma yapacağını bilmiyordu, şaşırılmıştı. Bir yanda ablasıyla gurur duyuyordu. "Çok güzel konuştun, yüreğine sağlık ablaçığım..."
"Hep diyoruz ya, herkesin yapacağı çok şey var diye. Sen konuşurken birden aklıma geldi. Buradaki insanlarımızda duymalı dedim. Bu ülkede Nuriye ile Semih'i duymayan kalmasın. Nuriye ile Semih yaşamalı. Onlar hepimiz için direniyor. Onları zulmün elinde almamız. Rojda'm Gemiler batarken Denizin canı acır, Nuriye ile Semih'i zulmün elinde almazsak hepimizin canı açılacak!"

Levent NAVRUZ